

Arrest

nr. 269 417 van 7 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie van 22 november 2021 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 december 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 november 2021 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : G. R. (..)

voornaam : V. P. (..)

geboortedatum : 18.07.1990

geboorteplaats : Belém/PA

nationaliteit : Brazilië

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.11.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1930 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten

Artikel 74/11. §1. tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan
drie jaar

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene vroeg drie keer na elkaar gezinshereniging aan met haar moeder, de genaamde F. G. M. G. (..) (RR: xxxxxxxxxx) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1930. De aanvragen van 28.08.2019, 21.04.2020 en 01.02.2021, werden op 26.02.2020, 16.10.2020 en op 26.07.2021 geweigerd.

Betrokkene diende tegen geen beroep tegen deze weigeringsbeslissingen. Betrokkene misbruikte de procedure van art 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar moeder en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De 3 aanvragen gezinshereniging met haar moeder werden geweigerd omdat betrokkene niet afdoende aantoonde reeds ten laste te zijn vanuit het land van herkomst of origine. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". Een inreisverbod van 3 jaar staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes moeder kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Brazilië en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE EN ENIG MIDDEL:

Schending van de artikelen 62 en 74/11 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "Vreemdelingenwet"), de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

" 1. Het terugkeebesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald. en bedraagt in principe niet meer dan vijfjaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. (...) "

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 19 januari 2012, bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uit gevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toe gelat en te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...) "

De terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet verplichten verwerende partij dus om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven op te nemen.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek " en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " {Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...). "

Er werd door verwerende partij geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, noch wordt er een afdoende evenredigheidstoets gevoerd.

Verwerende partij heeft de mogelijkheid om een inreisverbod van 1 dag tot 3 jaar op te leggen, maar koos voor de maximumtermijn van 3 jaar.

De motivering van de bestreden beslissing is echter geenszins afdoende, en kan niet onderbouwen waarom er voor de maximumtermijn van 3 jaar werd gekozen.

Ter motivering waarom er een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, verwijst verwerende partij in eerste instantie naar de 3 eerdere aanvragen tot gezinshereniging die verzoekster indiende met de referentiepersoon, en stelt ze het volgende:

"[...] Betrokkene misbruikt de procedure van art 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. [...]"

Deze motivering is niet draagkrachtig.

Verzoekster ziet niet in hoe men door een aanvraag tot gezinshereniging cfr. artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in te dienen, 'via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel' zou kunnen krijgen, zoals verwerende partij poneert? Via een aanvraag tot gezinshereniging cfr. artikel 40ter Vw. kan men toch enkel een verblijfsrecht verkrijgen indien verwerende partij deze aanvraag goedkeurt, en meent dat aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. voldaan is?

Het is toch niet mogelijk om 'via een andere weg' een verblijfsrecht te verkrijgen wanneer men een aanvraag cfr. artikel 40ter Vw. indient? Deze stelling van verwerende partij houdt dan ook geen steek.

De Vreemdelingenwet voorziet voorts niet in een maximaal aantal aanvragen tot gezinshereniging cfr. artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster ziet niet in hoe de handelingen van verzoekster misbruik zouden uitmaken en zouden ingaan 'tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet'. Verwerende partij leest zaken in de Vreemdelingenwet die er niet in staan.

Verwerende partij baseert haar oordeel over de proportionaliteit van een inreisverbod met de maximumduur van 3 jaar op een verkeerde lezing van de Vreemdelingenwet.

Hierdoor wordt om te beginnen de materiële motiveringsplicht geschonden. De motieven van de bestreden beslissing moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing (en

meerbepaald de keuze voor een inreisverbod met de maximumduur van driejaar) niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot “een individueel onderzoek” en “dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. ” In casu faalt verwerende partij hierin, waardoor artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dan ook geschonden werd. Voorts kan men het bezwaarlijk een zorgvuldige handelwijze van verwerende partij noemen, waardoor ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoekster niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van drie jaar *in casu* proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. *In casu* blijkt dat op 22 november 2021 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoekende partij betwist dit niet.

De bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Wat betreft de duur van het inreisverbod, *in casu* drie jaar, heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

"Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene vroeg drie keer na elkaar gezinshereniging aan met haar moeder, de genaamde F. G. M. G. (...) (RR: xxxxxxxxxx) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1930. De aanvragen van 28.08.2019, 21.04.2020 en 01.02.2021, werden op 26.02.2020, 16.10.2020 en op 26.07.2021 geweigerd.

Betrokkene diende tegen geen beroep tegen deze weigeringsbeslissingen. Betrokkene misbruikte de procedure van art 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar moeder en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De 3 aanvragen gezinshereniging met haar moeder werden geweigerd omdat betrokkene niet afdoende aantoonde reeds ten laste te zijn vanuit het land van herkomst of origine. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". Een inreisverbod van 3 jaar staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes moeder kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Brazilië en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11."

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt wel degelijk afdoende uiteengezet waarom gekozen wordt voor een termijn van drie jaar voor een inreisverbod, met name omdat verzoekende partij al verschillende procedures achter de rug heeft die allen negatief werden afgesloten, dat ook blijkt dat zij de gezinsherenigingsprocedure in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet misbruikt, en

dat uit niks blijkt dat zij als volwassen gezonde persoon geen leven kan opbouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van haar moeder. De verwerende partij acht het, gelet op de feitelijke omstandigheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, *in casu* dan ook proportioneel om een inreisverbod van drie jaar op te leggen aan verzoekende partij.

Gelet op deze motieven kan verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij laat gelden dat zonder enige adequate motivering onmiddellijk wordt gekozen voor een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij *in casu* een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, kan immers niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van het automatisch opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan.

2.7. Verzoekende partij stelt niet in te zien hoe men door een gezinsherenigingsaanvraag in te dienen *“via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel”* zou kunnen krijgen zodat deze stelling geen steek houdt. Zij betoogt dat de vreemdelingenwet niet voorziet in een maximaal aantal gezinsherenigingsaanvragen en dus niet blijkt hoe haar handelingen misbruik zouden uitmaken.

2.8. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij erkent dat zij ervoor heeft gekozen om opeenvolgende gezinsherenigingsaanvragen in te dienen, wat de vreemdelingenwet volgens haar toelaat.

De Raad merkt dienaangaande op dat in de bestreden beslissing als volgt wordt verantwoord waarom de verwerende partij meent dat de verzoekende partij misbruik van de procedure van artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft gemaakt:

“Betrokkene vroeg drie keer na elkaar gezinshereniging aan met haar moeder, de genaamde F. G. M. G. (...) (RR: xxxxxxxxxx) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1930. De aanvragen van 28.08.2019, 21.04.2020 en 01.02.2021, werden op 26.02.2020, 16.10.2020 en op 26.07.2021 geweigerd.

Betrokkene diende tegen geen beroep tegen deze weigeringsbeslissingen. Betrokkene misbruikte de procedure van art 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”

Dat de vreemdelingenwet en het bijhorende koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorzien in een procedure om een aanvraag in te dienen met het oog op een verblijfsrecht als meerderjarige descendent van een Belg, betekent op zich nog niet dat het *in casu* kennelijk onredelijk zou zijn om te oordelen dat de verzoekende partij deze procedure heeft misbruikt. De verzoekende partij betwist niet dat zij driemaal na elkaar een aanvraag gezinshereniging in functie van haar Belgische moeder indiende. Voorts blijkt en staat het eveneens buiten betwisting dat de aanvragen telkens werden geweigerd middels een omstandig gemotiveerde bijlage 20. Hoewel in de aktes van kennisgeving telkens op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos de verzoekende partij er inderdaad voor om tegen geen van deze beslissingen een beroep in te stellen zodat zij telkens in de wettigheid van deze weigeringsbeslissingen berustte om nadien een nieuwe aanvraag in te dienen in functie van haar Belgische moeder. Op die manier verkreeg de verzoekende partij bij elke hernieuwde aanvraag automatisch het bij het voormelde koninklijk besluit voorziene attest van immatriculatie. In deze omstandigheden gaat het geenszins alle redelijkheid te buiten om te oordelen dat de procedure, zoals voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, werd misbruikt om een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen.

Het snel indienen van eenzelfde verblijfsaanvraag na een eerdere weigeringsbeslissing of na meerdere eerdere weigeringsbeslissingen (zonder bovendien de wettigheid van de opeenvolgende weigeringsbeslissingen te betwisten) kan de betrokken vreemdeling wel degelijk ten kwade kan worden geduid. Dit blijkt overigens reeds uit de bepaling van artikel 1, §2, 6°, van de vreemdelingenwet dat toelaat een risico op onderduiken vast te stellen wanneer de betrokkene, onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering verblijf of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Zoals ook blijkt werd in hoofde van verzoekende partij een risico op onderduiken om die reden vastgesteld in het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 november 2021 waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

Met haar betoog dat de vreemdelingenwet niet verhindert meerdere aanvragen na elkaar in te dienen, maakt verzoekende partij evenwel niet aannemelijk dat de gemachtigde, zoals hierboven besproken, op

kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat zij de procedure van artikel 40ter van de vreemdelingenwet misbruikt door driemaal na elkaar een aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon in te dienen wanneer de eerste aanvragen werden afgewezen en zij tegen geen enkele van de weigeringsbeslissingen in beroep ging.

2.9. Gelet op de motieven betreffende de duur van drie jaar van het inreisverbod, kan verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij een inreisverbod voor drie jaar oplegt zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij. De Raad herhaalt dat er wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het nodig achtte verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat verzoekende partij de procedure van artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft misbruikt. De Raad herhaalt dat uit de motivering van de bestreden beslissing ook duidelijk blijkt dat vastgesteld werd dat verzoekende partij een gezonde, volwassen persoon is die onafhankelijk een leven kan opbouwen in het herkomstland en dat zij contact met haar Belgische moeder kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen en bezoeken in Brazilië.

2.10. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij enig dienstig gegeven veronachtzaamd heeft of op verkeerde gronden tot de vaststelling is gekomen dat in casu een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel is.

2.11. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER